

Prekentekest: 1 Kor 1,26-31

Se på dere selv, søsken, dere som ble kalt: ikke mange vise etter menneskelige mål, og ikke mange med makt eller av fornem slekt. Men det som i verdens øyne er dårskap, det utvalgte Gud for å gjøre de vise til skamme, og det som i verdens øyne er svakt, det utvalgte Gud for å gjøre det sterke til skamme. Ja, det som i verdens øyne står lavt, det som blir foraktet, det som ikke er noe, det utvalgte Gud for å gjøre til intet det som er noe, for at ingen mennesker skal ha noe å være stolt av overfor Gud. Dere er hans verk ved Kristus Jesus, han som er blitt vår visdom fra Gud, vår rettferdighet, helliggjørelse og forløsning, for at den som er stolt, skal være stolt av Herren, slik det står skrevet.

Slik lyder Herrens ord.

Når begynte din interesse for Jesus? Kanskje har den alltid vært der som tro. Kanskje kom den senere, men begynte ikke som en interesse, men mer som en søken etter noe udefinerbart, noe som man ante at andre hadde fått tak i, men som en selv manglet. Store deler av verdens befolkning sier at de tar for gitt at det finnes en verden utenfor det vi kan se og ta på. Det ser ut til at det er lagt ned en lengsel etter Gud i menneskets natur. Noen sier det slik at mennesket er uhelbredelig religiøst. Vi ser at mange søker, og mange forblir på leting hele livet etter dette som er utenfor og større enn en selv og den verden en lever i.

Salme 42 i Det gamle testamente har som overskrift 'Lengsel etter Gud'. Den griper til et bilde som naturelskere kjenner. «Likesom hjerten stunder etter bekker med rennende vann, slik stunder også min sjel etter deg, min Gud.» Jeg tror dette er en felles opplevelse for mange; lengselen etter Gud. Den kjente kirkefaderen Augustin har sagt: «Mitt hjerte er urolig inntil det finner hvile hos Gud.» Det er også manges erfaring. Det finnes en uro, men det finnes også en hvile for urolige sjeler.

Det finnes dem som søker Gud av intellektuelle grunner. Det begynner da som en interesse og fasinasjon for den kristne lære, den kristne tro, eller for kirken, liturgi og slike ting. Men for de langt fleste tror jeg det begynner med lengselen og uroen i hjertet. Slik er det for mange i dag, og slik var det i apostlenes dager.

I byen Korint fortalte apostelen Paulus om Jesus til mennesker som lengtet, men som i utgangspunktet lette på feil sted, som tilhørte den jødiske tro eller fremmede religioner. De fant ikke det de søkte inntil de fikk høre om Jesus. Da begynte ting å skje. Folk begynte å tro. Folk skiftet kurs i livet. For noen kom omvendelsen i løpet av kort tid. For andre ganske sikkert som resultat av en prosess.

Veien fram til tro oppleves forskjellig fra person til person. Men felles for alle er at en har hørt kristen forkynnelse. Uten kristen forkynnelse kunne nok mange likevel søke i riktig retning. De kunne gjøre som de kristne, etterlikne og leve som kristne. Men uten kristen forkynnelse kunne ingen komme fram til sann og ekte tro på Jesus.

I Romerbrevet skriver Paulus: «Så kommer da troen av det budskapet en hører, og budskapet kommer av Kristi ord.» Rom 10,17. Det er altså en

nødvendig sammenheng mellom det å høre kristen forkynnelse eller lese Bibelens ord og å utvikle tro. Uten denne sammenhengen kan man lett tro at man tror. Man kan innbille seg at man er en kristen, etterlikne og late som. Man kan si som mange også gjør at hva som står i Bibelen bryr vi oss ikke om, men vi tror likevel på Jesus. Hva slags tro er det? Man fastholder at Jesus er en realitet, men man bryr seg ikke om hva han har på hjertet.

De kristne i Korint var ikke i forhandlinger med apostelen om innholdet i den kristne tro. Fra Jesus selv var det et ferdig konsept som hans apostler har brakt videre. Hans frelsesgjerning var ferdig. Han hadde dødd på korset og blitt levende. Men vi mennesker til alle tider, vi må kobles sammen med Jesus for at resultatet av det som Jesus gjorde da han døde på korset skal ha virkning for oss. Den som ikke er sammen med Jesus er utenfor frelsen og himmelen. Derfor er det slik at blant alle viktige kall i livet er kallet til å følge Jesus det viktigste.

For å høre sammen med Jesus er det to ting som gjelder. Vi må for det første bli døpt, eller født på nytt av vann og Ånd, som Jesus sier i Joh 3,5. For det andre må vi tro. Jesus sa til flere som oppsøkte ham: «Din tro har frelst deg» Matt 9,22; Mark 10,52. Og Paulus konkluderer i Romerbrevet med: «Da vi altså er blitt rettferdige ved tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus.» Rom 5,1.

En trøst kan det være å vite at Jesus aldri har stilt krav til egnethet for å være kristen. Folk kunne ha hvilket som helst utgangspunkt, fra de mest intellektuelle og strukturerte til enkle mennesker og vanlige folk, og de som sliter med mye. Paulus tenkte på menigheten i Korint da han skrev:

«Se på dere selv, søsken, dere som ble kalt: ikke mange vise etter menneskelige mål, og ikke mange med makt eller av fornem slekt. Men det som i verdens øyne er dårskap, det utvalgte Gud for å gjøre de vise til skamme, og det som i verdens øyne er svakt, det utvalgte Gud for å gjøre det sterke til skamme. Ja, det som i verdens øyne står lavt, det som blir foraktet, det som ikke er noe, det utvalgte Gud for å gjøre til intet det som er noe, for at ingen mennesker skal ha noe å være stolt av overfor Gud.»

Er det ikke slik også i vår tid at det kristne budskapet står lavt i kurs? Vi bygde en gang vårt samfunn på de kristne grunnverdiene og gjorde den kristne tro til statsreligion. I dag rakner mye av dette. Vi må bare erkjenne at i store deler av samfunnet står ikke den kristne tro høyt i kurs i dag. Vi kan like eller mislike det, men mange steder skiller man seg ut og blir sett på som sær og annerledes hvis man vil leve som kristen. I løpet av få år har det skjedd store endringer i folket. Vår situasjon er likevel ikke mer unik enn at den har fått mer til felles med de kristnes situasjon i Korint der de var en liten minoritet, slik det også har vært for kristne mange steder i verden til alle tider.

I tekstavsnittet før vår prekantekst skriver Paulus: «For ordet om korset er dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det Guds kraft.» 1 Kor 1,18. Her rører apostelen ved en dyp sammenheng. Blant de tingene som mennesker finner fornuftig, er det mye som for Gud er uforstand og uklokt, ja faktisk på direkte kollisjonskurs med Gud. Ordet om korset gir ikke mening for mennesker som ikke ser at de må vende

om, som ikke ser at deres tanker vil føre på avveier og at det de gjør frontkolliderer med Gud.

Selve saken er den at Gud tenker andre tanker enn oss. Gud er også annerledes enn oss, men han sitter med nøkkelen til hvordan vi skal leve det gode livet som er å leve nær til han. Og her møter vi store paradokser, men likevel ikke større enn at de lar seg forklare og gir mening når man først tenker seg om.

Man kan risikere, som kristne til alle tider har erfart, å være fremmed i verden, å ikke bli forstått. I noen land møter kristne direkte forfølgelse for sin tro. Mange opplever også store prøvelser og vanskelige ting i livet som setter troen på prøve. Likevel er det verd all motstand å følge Jesus og tro på ham. Utenfra er det vanskelig å forstå dette, men folk som tror og har møtt motstand og tunge tider sammen med Jesus skjønner det. Det var ikke vi som valgte Jesus, men vi opplever det slik at han har valgt oss, og reelt sett er det slik.

«Dere er hans verk ved Kristus Jesus, han som er blitt vår visdom fra Gud, vår rettferdighet, helliggjørelse og forløsning, for at den som er stolt, skal være stolt av Herren, slik det står skrevet.»

Vi har all god grunn til å være stolt av Herren. Å være kristen betyr jo at han som er konge i evighet, han som har all makt i himmel og på jord, han er din personlige venn og omsorgsperson. Jesus bryr seg ikke om status, hvem som er populær og hvem som ikke er det. Jesus ser til hjertet om han blir trodd og tatt imot. Da er du regnet med.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.

3.s.e.pinse 2008

Det står skrevet i Femte Mosebok i det 7. kapittel:

Moses sa til Israels folk: Du er et hellig folk for Herren din Gud. Deg har Herren din Gud valgt ut blant alle folk på jorden til å være hans eiendomsfolk. Når Herren hadde godhet for dere og utvalgte dere, var det ikke fordi dere var større enn alle andre folk; for dere er det minste av alle folkene. Nei, Herren elsket dere og ville holde den ed han hadde sverget deres fedre. Derfor førte han dere ut med sterk hånd og fridde deg ut av trellehuset, av faraos, egypterkongens vold.

Dette hellige evangelium står skrevet hos evangelisten Lukas i det 19. kapittel:

Jesus kom inn i Jeriko og dro gjennom byen. Der var det en mann som het Sakkeus. Han var overtoller og svært rik. Han ville gjerne se hvem Jesus var, men han kunne ikke komme til for folkemengden, for han var liten av vekst. Da løp han i forveien og klatret opp i et morbærtre, for å få se ham på et sted hvor han måtte komme forbi. Og da Jesus kom dit, så han opp og sa til ham: «Sakkeus, skynd deg og kom ned! For i dag må jeg ta inn hos deg.» Han skyndte seg da ned og tok imot ham med glede. Men alle som så det, murret og sa: «Han har tatt inn hos en syndig mann!» Men Sakkeus sto fram og sa til Herren: «Herre, halvparten av alt jeg eier, gir jeg til de fattige, og har jeg presset penger av noen, skal de få firedobbelt igjen.» Da sa Jesus: «I dag er frelse kommet til dette hus, for også han er en Abrahams sønn. For Menneskesønnen er kommet for å lete etter de bortkomne og berge dem.»

Slik lyder Herrens ord.